

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ช่วยจิตเวช
ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ช่วยก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ช่วยจิตเวช
ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ช่วยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุม และ
กลุ่มทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอข้อมูล

สัญลักษณ์

df	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
N	จำนวนของตัวอย่างประชากร
SS	ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน
MS	ค่าเฉลี่ยของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน
F	สัดส่วนระหว่างความแปรปรวน
D	มัธยฐานเลขคณิตของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
$\frac{C}{D}$	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
t	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยก่อนและหลังการทดลองใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษาในผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มควบคุมที่ได้จากการประเมินก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมผู้ป่วย จิตเวชที่ประเมินโดย	มัธยิมเลขคณิต		ความคลาดเคลื่อน มาตรฐานของผลต่าง	t
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		
แบบวัดพฤติกรรม ผู้ป่วยจิตเวช	40.15	27.75	4.11	3.02**
แบบสังเกต พฤติกรรมผู้ป่วย จิตเวช	42.45	33.90	5.13	3.78**

** p .01 ($t_{19} = 2.86$)

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาค่ามัธยิมเลขคณิต และค่า t พบว่า ในผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มควบคุม พฤติกรรมของผู้ป่วยที่ได้จากการประเมินโดยแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชหลังการทดลอง จะแตกต่างกันเมื่อประเมินก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมของผู้ป่วยที่ได้จากการประเมินโดยแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชหลังการทดลอง จะแตกต่างกันเมื่อประเมินก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นกัน ซึ่งสรุปได้ว่า หลังการทดลองพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มควบคุม ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นด้วย

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มทดลอง
ที่ได้จากการประเมินก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมผู้ป่วย จิตเวชที่ประเมิน โดย	มัธยิมเลขคณิต		ความคลาดเคลื่อน	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	มาตรฐานของผลต่าง	t
แบบวัดพฤติกรรม ผู้ป่วยจิตเวช	54.45	25.75	6.53	4.38 ***
แบบสังเกตพฤติกรรม ผู้ป่วยจิตเวช	50.90	32.20	2.77	6.75 ***

*** p .001 (.001 $t_{19} = 3.88$)

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาค่ามัธยิมเลขคณิต และค่า t พบว่า ใน
ผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มทดลอง พฤติกรรมของผู้ป่วยที่ได้จากการประเมินโดยแบบวัด
พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชหลังการทดลองใช้กระบวนการสัมพันธ์ภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อ
การรักษา จะแตกต่างกันเมื่อประเมินก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .001 และพฤติกรรมของผู้ป่วยที่ได้จากการประเมินโดยแบบสังเกต
พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชหลังการทดลอง แตกต่างกับเมื่อประเมินก่อนการทดลอง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เช่นกัน สรุปได้ว่า หลังการทดลองพฤติกรรม
ของผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มทดลองได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วย ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช

แหล่ง	df	SS _y	MS _y	F
ระหว่างกลุ่ม	1	708.02	708.02	1.90
ภายในกลุ่ม	37	13754.77	371.75	
ทั้งหมด	38	14463.59		

$$.05 F_{1,37} = 4.08$$

จากตารางที่ 4 พบว่า ภายหลังจากทดลองใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชที่ได้จากการประเมินโดยแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มที่ได้รับการทดลองใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มควบคุม เมื่อประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช

แหล่ง	df	SS _y	MS _y	F
ระหว่างกลุ่ม	1	1018.16	1018.16	4.98*
ภายในกลุ่ม	37	628.29	16.98	
ทั้งหมด	38	1646.45		

* $p < .05$ ($.05 F_{1,37} = 4.08$)

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ภายหลังจากทดลองใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ที่ได้จากการประเมินโดยแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ พฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช กลุ่มที่ได้รับการทดลองใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา และกลุ่มที่ไม่ได้รับการทดลองใช้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยพิจารณาจากค่ามัธยเทศของทั้งสอง ซึ่ง เป็น ($\bar{x}=29.54$) ที่มีค่าน้อยกว่ามัธยเทศของกลุ่มควบคุม ($\bar{x}=36.56$) (ดูในภาคผนวก ค) นั่นคือ พฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวช ในกลุ่มทดลอง เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มควบคุม เมื่อประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช